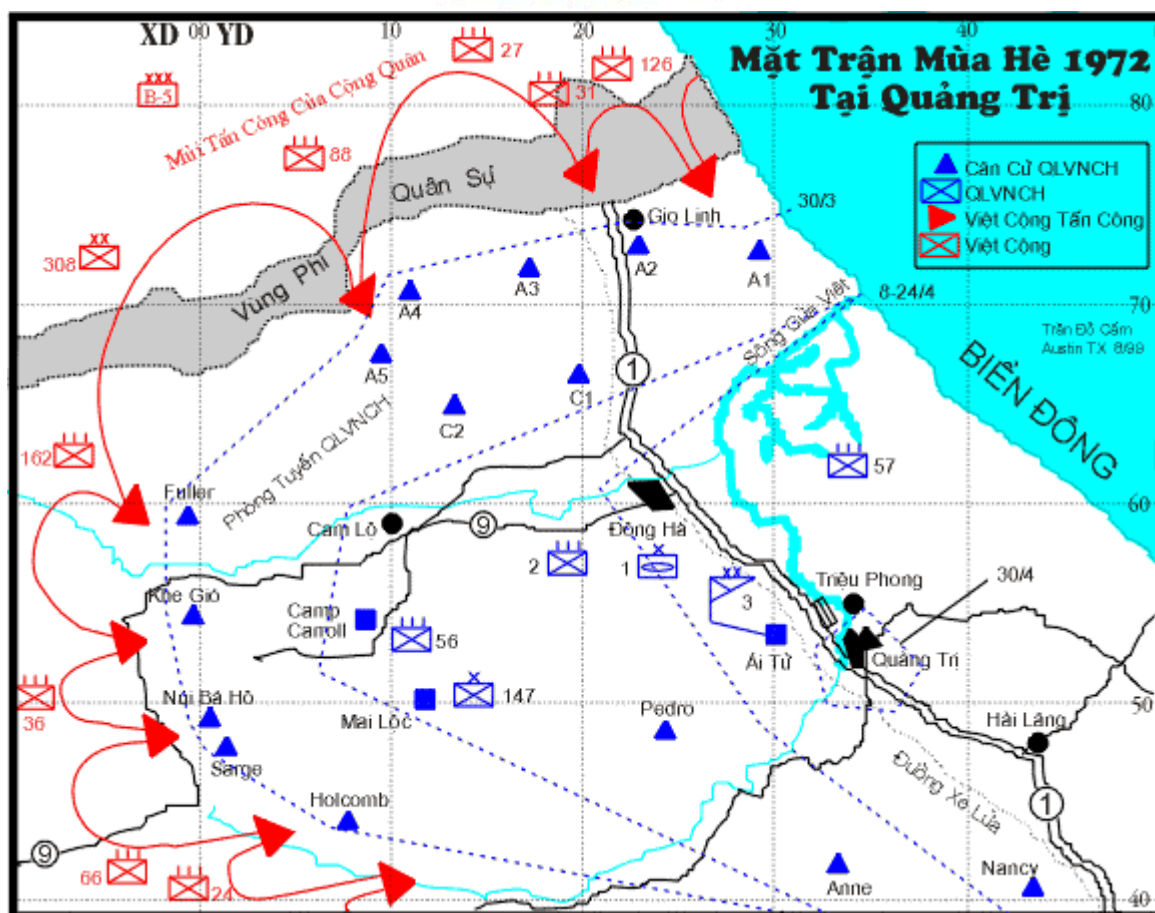

Mùa Hè đỏ lửa 1972

Bài viết của: Trần Ngọc Nam - Một Cọp Biển

(Phóng Đồ do Trần Đỗ Cẩm vẽ - Austin Texas 8/99)

<http://members.tripod.com/~doanket/quansu/tqlche72.html>

Động Toán, Động Chó, Bá Hồ, Cù... những địa danh lạ lẫm, khiến người nghe nó lần đầu tiên tưởng ngay đến những vùng âm u, kỳ bí, ma thiêng nước độc ! Nếu bạn thuộc gia đình áo rằn, mũ xanh và nếu bạn đã ở trong binh chủng mà Bắc quân thường gọi là "Lính Thủy Đánh Bộ" trước 72, thì nó chẳng có gì đáng ghê lắm đâu, phải không thưa các bạn ?

Khi GMC bốc bạn từ phi trường quân sự Ái Tử, rồi sau mấy tiếng đồng hồ dần xóc phũ phàng vì đường xấu, bạn sẽ được đỗ xuống một địa phương mang cái tên khô khan và vô nghĩa: CUA ! Sự thật

Cửa chẳng khô khan tí nào, ở đây có mít chín quanh năm, có rau "tàu bay" mọc hoang vô số, tha hồ mà nấu canh với thịt hộp, đặc biệt là có thêm những o yểu điệu với gánh hàng trên vai, chào mời các chàng Cọp Biển riu rít, thôi thì mô, tê, răng, rứa như là pháo Tết ấy ! Từ Cửa vượt chặng đường núi khoảng 10km (đường chim bay) về hướng Tây, bạn sẽ thấy hai ngọn đồi trọc cao sừng sững, chúng đứng gần nhau, giống nhau như một cặp song sinh, giữa lưng chừng đồi, có chiếc cầu tiền chế bắc ngang qua để làm phương tiện đi lại từ đồi bên này và bên kia. Trên đỉnh chỉ chít những giao thông hào, hố hầm trú ẩn, lô cốt, kẽm gai... Đó là căn cứ Động Toán, nơi mà những ngày đầu Hè 72 Tiểu đoàn 4 Thủy Quân Lục Chiến đã chọi với một lực lượng chính quy Bắc Việt đông hơn gấp bội, được sự yểm trợ của đủ loại pháo lớn nhỏ.

Tháng 3/72 Tiểu đoàn được chia làm hai cánh: Trung tá Quang, con kinh ngư đầu đàn chỉ huy 3 Đại đội trấn đóng căn cứ Động Toán. Tôi thuộc Đại đội 1 và Trung đội chúng tôi được chỉ định sang nằm ở một ngọn đồi nhỏ, cách đó không xa mấy để làm tiền đồn cho cả căn cứ.

Đã có nhiều dấu hiệu cho biết trinh sát địch xuất hiện và trong một cuộc lục soát quanh vùng trách nhiệm, Đại đội 1 đã phát giác ra một hầm đầy ắp đạn B-40 và Bêta. Địch sắp ăn thua lớn đây... Tám giờ ngày hôm sau, Trung đội tôi được lệnh bảo vệ điểm nước, chỉ để lại một Tiểu đội giữ đồi. Đến nơi, sau khi lục soát kỹ, Thiếu úy Giêng bố trí chúng tôi ra từng tổ nhỏ, nằm dài theo lạch nước... Bất ngờ một loạt tiếng nổ chói tai về hướng Trung đội 3 đang hoạt động ở con đường mòn nối liền Động Toán với Bá Hồ. Thêm nhiều loạt tiếng nổ tiếp theo của đủ loại súng ta và địch. Trung đội 3 đang bị phục kích, chưa xác định được tình trạng.

- Chúng ta sẽ đi "tiếp sức" cho Tam Hoàng (Trung đội 1), đó là lệnh của Đại đội. Các anh phải cố gắng và đề cao cảnh giác...Điểm nước sẽ có người xuống thay. Bây giờ Tiểu đội 2 mở đường.

Thiếu úy Giêng trầm giọng ra lệnh, mặt ông đanh lại, những sợi râu bao quanh chiếc cằm vuông vuron lên tua tua sau cái bậm môi của ông. Trung sĩ Thọ điều động Tiểu đội của mình ngay:

- Nhanh lên, thẳng Quốc đi đầu.

Quốc xóc lại dây ba chạc, chĩa thẳng mũi súng về phía trước nhanh nhẹn lên dốc đá. Chúng tôi hồi hã vì nghĩ đến đồng đội đang chờ đợi...bị phục kích mà ! Con đường núi này không biết bao nhiêu lần hoạt động ngang qua, mà hôm nay sao như dài ra thêm thế này ! Tôi không còn màng đến những cú vấp chân vào đá hay những cành cây quật lên mặt, lên người nữa. Tiếng súng càng ròn rã và nghe gần hơn, Thọ vượt lên gặp Quốc, anh chỉ về phía trước:

- Sắp đến, coi chừng ngộ nhận. Thiếu úy đã báo cho Tam Hoàng biết mình đang đến tiếp.

Quốc không đáp, đầu của nó quay đi quay lại quan sát, nó là xích hầu khá nhất của Tiểu đội tôi. Chúng tôi tiếp tục tiến lên mặc dù đạn rít vi vút. Bỗng Quốc ngồi thụp xuống ra thủ hiệu cho mọi người dừng lại, mắt nó đăm đăm:

- Báo chuyển cho thẩm quyền biết, đã thấy được Tam Hoàng, còn cánh khoảng 50 mét.

Chúng tôi căn hàng ngang tiến lên bắt tay với Trung đội bạn, địch vẫn còn bám điểm phục kích và bắn rất rát. Thiếu úy Giêng được báo cáo lại quân số của Tam Hoàng: Thiếu úy Phong và 4 anh em nữa tử trận ! Đây là một cái đau và là một cái tang chung cho Đại đội 1. Hiện giờ xác họ vẫn còn kẹt giữa hai lần đạn.

- Mang "bà già 60" của mình và của Tam Hoàng ra bắn vào bên mặt, không được xử dụng M-79, M-16 bắn về phía trước, bắt đầu...

Giêng điều động phân công sau khi quan sát trận địa. Chúng tôi nấp vào những tảng đá núi, gốc cây bắn trả lại địch. Tiếng của 2 khẩu đại liên tác xạ sao mà khoái lổ tai lạ ! Vì địa thế rậm rạp không xử dụng được M-79, đó là cái ám ức của tôi. Giêng ra lệnh:

- Chuẩn bị lên, tiến lên.

Chúng tôi đồng loạt hét xung phong, riêng Tam Hoàng nằm lại yểm trợ, Trung đội tôi rời vị trí ẩn núp, khum người xuống phóng về phía trước, Thiếu úy Giêng luôn miệng dặn dò:

- Coi chừng "đồ chơi" nó gài ở phía trái Tiểu đội ông đó, ông Thọ.

- Dạ biết, tôi dặn mấy đứa nó rồi.

Chúng tôi chiếm xong mục tiêu sau hơn nửa giờ độ súng. Địch chuồn lẹ bỏ lại 9 cái xác, vũ khí quân trang cùng những chiếc mũ cối kẻ số 304 vất vương đó đây.

- Đụ mẹ, bọn sao vàng - Thượng sĩ Thi, Trung đội phó chửi đồng.

- Minh ra sao ông Thi ? Giêng hỏi.

- Thằng Hải ở Tiểu đội 3 tử trận, Sanh với Hạ sĩ Hiệp ở Tiểu đội 1 bị thương nhẹ.

- Ông coi thu súng, tải xác và thương binh mình về căn cứ. Tôi làm vòng đai yểm trợ cho ông, nhanh nhé, nó sẽ phản pháo mình đó.

Thượng sĩ Thi đưa tay chào thượng cấp trước khi thi hành nhiệm vụ, ông già gân này thường tâm sự với em út rằng ông rất khoái cái vẻ bình tĩnh của chàng Thiếu úy kia khi lâm trận.

Bắc quân thực sự pháo chúng tôi, từng chùm cối 82 thăm dò nổ chát chúa chung quanh vòng đai, nhiều quả nổ gần vị trí làm đất đá bay rào rào. Thượng sĩ Thi báo máy đã về đến căn cứ an toàn. Hơn 4 giờ chiều, Trung đội mới được lệnh rút về đồi tiền đồn. Riêng Tiểu đội 2 chúng tôi phải thu xếp sang nằm ở một ngọn đồi khác để làm ra đa cho Trung đội. Tôi chỉ kịp ăn vội mấy muống com để có thì giờ mang "đồ chơi" ra gài chung quanh Tiểu đội trước khi trời tối. Hồ cá nhân có sẵn rồi, chỉ chờ bạn bè sửa chữa lại chút ít thôi. Địch bắt đầu pháo vào căn cứ, tiếng "đề pa" vang đều bốn phía, tôi phân biệt được từng loại, có cả pháo 130 ly, ít ra cũng có hơn một Tiểu đoàn Pháo binh địch, riêng những khẩu không giật 75 và 82 đặt trên các cao điểm nhằm bắn vào công sự nổi của căn cứ...từng chuỗi tiếng nổ rền lên, tiếng xè xè của hỏa tiễn 122 ly bay... Trung sĩ Thọ khoát tay bảo:

- Xuống hố, đêm nay phải thức hết đây, tiết kiệm lựu đạn nhé, thấy "nó" mới chơi, đừng phí.

Trời sụp tối, tôi thấy được những cụm lửa lấp lóe do đạn pháo của địch chạm vào đồi nổ bùng lên. Pháo binh của ta ở Cửa bắt đầu xạ yểm trợ, nhưng vì quá nhiều ổ pháo địch do đó không được hiệu quả cho lắm.

- Nó đang xung phong lên Tiểu đoàn đấy, tiên sư nhà chúng mày ! Cái màn "pháo trước đánh sau" này cũ rích mà cứ làm hoài, quan sát xung quanh vị trí của mình nghe. Thọ nói.

Tôi chồm lên hố, mở banh mắt ra cố tìm một vật di động, nhưng không, chỉ toàn những thân cây bị phạt ngọn chết khô im lìm dưới ánh sáng của hỏa châu. Quả M-67 trong tay đã mở chốt an toàn chính, chỉ đợi dịp xử dụng hợp lý, bọn Việt cộng chệch cái chốt này hay chưa phát hiện ra ?

Bên kia đồi, tiếng hò "Lính Thủy Đánh Bộ, hàng sống chống chết" rền lên. Trả lời lại là những loạt tiếng nổ chát chúa của M-67, tiếng hụ của khẩu M-79 liên thanh đặt trên đỉnh đồi. Chúng tôi còn nghe được tiếng ban lệnh của các cấp chỉ huy ta và địch. Cuộc chiến diễn ra hơn một tiếng đồng hồ, có lẽ địch tràn lên nhiều lần nhưng đều bị đánh bật trở lại. Tiếng hò hét thưa dần, nhường lại cho tiếng rít của đại liên 60 và M-16 bắn truy đuổi.

Đợt tấn công thử lửa đầu tiên của Bắc quân đã bị bẻ gãy ! Địch tiếp tục phá cầm canh, Trung sĩ Thọ quả quyết là đợt thứ hai sẽ bắt đầu khi gần sáng và trời sương mù thế này thì trực thăng không thể tải thương, tiếp tế, ngay cả phản lực cũng phải khó khăn lắm mới dội bom yểm trợ được... Chúng tôi lấy nước đổ vào gạo sảy, cả Tiểu đội 8 mạng thêm thuốc rỏ dãi ! Làm sao mà hút được vào lúc ban đêm, đó là điều cấm kỵ mà ai đã từng ăn cơm nhà binh đều biết cả.

Quả như lời tiên đoán của Trung sĩ Thọ, địch lại tấn công thêm một đợt nữa vào khoảng 5 giờ sáng. Cùng hò hét tảo tợn đúng theo sách vở cũ, cũng pháo phủ đầu... Nhưng mặc kệ chúng, các Cọp Biển cứ tăng lờ, đợi cho chúng xuất hiện lộ nhỏ ở "vùng đất cấm" là bằm Clay-more ngay. Khoảng 30 giây sau là bồi thêm mấy loạt M-67 nữa, kỹ thuật chống biển người là vậy. Bắc quân ôm hận hoài mà vẫn cứ ngu ! Địch lại thua thêm một keo nữa. Rạng sáng, khi mà màn sương bao quanh các đỉnh đồi tan dần dưới ánh nắng ấm áp của mặt trời cũng là lúc Bắc quân đổi chiến thuật mới. Chúng dùng tất cả các loại súng không giật bắn vào những hầm nổi và những nơi mà chúng nghĩ là có đặt vũ khí cộng đồng của Tiểu đoàn. Một công sự nổi được xây bằng bao cát rất chắc chắn và đẹp mắt của tốp quân nhân Mỹ khoảng 6 người (có lẽ là truyền tin) bị bắn sập, hẳn là họ kẹt lại trong ấy ? Trực thăng mấy lần định đáp xuống nhưng không thành công vì hỏa lực phòng không của địch như đan lưới, phản lực cơ cũng không thể yểm trợ ở tầm mức gần. Lợi dụng thời điểm này, một toán địch bò lên với dự tính bất ngờ đột kích, chọc thủng phòng tuyến của ta. Bên này đồi, Tiểu đội chúng tôi thấy rõ điều đó, vì khoảng cách không đầy 200 mét, Trung sĩ Thọ lập tức cắt 2 người sang Trung đội để báo cáo ngay những sự kiện này về Tiểu đoàn. Chốc sau họ quay trở về cùng với tổ đại liên cỡ Trung đội, Thọ ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, sao lại vác "bà già" qua đây ? Hạ sĩ Thành, tổ trưởng quét mồ hôi trán đáp:

- Bắn bia, được cơ hội bắn "bia thịt" bỏ qua rất uổng ! Đâu tụi nó tập trung chỗ nào ?

Thọ chợt hiểu, anh dẫn Thành đến một hố tác chiến trông qua sườn Động Toán, chỉ rõ những điểm tập trung của địch: -

Bắn vào đó là chắc ăn, mày còn nhận thêm lệnh gì của thẩm quyền nữa không Thành ?

- Bắn tiêu diệt nó và chỉ điểm luôn cho Tiểu đoàn thọc M-79 xuống, đó là lệnh của Đại bàng.

Thành bắt đầu xiết cò, có mấy cái xác rơi lộn ngược xuống từ bên kia đồi.

- Tiếp, tiếp, kết quả lắm. Thọ reo lên.

Thành bậm môi, mắt anh nheo lại, anh ung dung thi hành nhiệm vụ của mình, sự bình tĩnh của anh tạo thêm được kết quả khả quan. Toán Bắc quân bên kia bắt đầu nhón nhác rồi thối lui trở lại tìm chỗ nấp. Tiếp theo, từng chùm M-79 trên đồi thọc xuống nơi Thành vừa bắn. Tôi tưởng tượng đến những khuôn mặt ngơ ngác của địch vì bị tưới đạn từ sau lưng mà buồn cười. Có lẽ họ chẳng hiểu đạn này xuất phát từ đâu. Bầy Gà, bạn cùng Tiểu đội ngồi ở hố kế cận vừa ném cho tôi điều Bastos mới đốt vừa nói:

- Phải chi "em mười sáu" bắn được như vậy tao cũng dự phần.

Kế hoạch đột kích của Bắc quân bị hỏng, nhưng cũng từ giờ phút ấy họ đã phát hiện ra vị trí của chúng tôi. Chúng pháo liên tiếp mấy quả 82 giữa đỉnh đồi sau khi Hạ sĩ Thành vác đại liên trở về Trung đội, những quả khác nổ chát chúa vòng quanh đồi. Tiếng Thọ hét hòa lẫn với tiếng rơi rào rào của đất đá:

- Coi chừng chúng nó bò lên sau khi pháo.

Chúng tôi biết điều đó và chuẩn bị sẵn khá lâu, chả thấy ma nào dẫn xác đến nên chúng tôi quyết định dùng cơm "tại hố", những miếng cơm sấy trộn thịt hộp sao mà ngọt ngào lạ. Nhưng tôi không có thì giờ thưởng thức lâu, sau mấy ngụm nước tôi đưa hai ngón tay lên môi ra dấu xin thuốc Thọ, anh lách đầu chỉ tay về hướng chúng tôi đặt ba lô. Tôi leo ra khỏi hố phóng nhanh về phía Thọ chỉ, cho tay vào trong ba lô của anh lấy vội mấy gói thuốc cho vào túi. Chưa kịp nhòm dây tôi nghe tiếng đề pa của không giật 75 ở phía trước mặt, tôi chồm lên phóng cất lực về hố cá nhân đồng loạt với tiếng hét của Thọ:

- Nhanh lên, nó bắn...

Người tôi vừa rơi tòm xuống hố, đầu va vào bờ thành đau điếng thì một tiếng nổ nhói ngực về phía mấy chiếc ba lô. Tiếp theo một tiếng nữa sát mé hố của tôi, mắt tôi nổ đom đóm, tai ù đi hơn phút sau mới bình thường trở lại. Tôi phủi đất bụi bám trên người vừa quan sát đồng đội hai bên hố, Bầy Gà trở mắt ái ngại nhìn tôi:

- Có sao không ?

Nó muốn nhảy lên khỏi hố để đến với tôi. Tôi thật sự xúc động, có nguy hiểm mới thăm thía tình đồng đội. Tôi khoát tay la lên:

- Khỏe, đừng lên, đến lượt mày bây giờ. Nó đang "canh me" mình kỹ lắm đó !

Tôi ném cho nó bao thuốc lá còn giữ:

- Chia nhau hút, tao còn nữa.

Bầy Gà cười hì hì:

- Y hệt như phim Combat, mày cũng lẹ giò đó chớ.

Thật ra tên của nó là Nguyễn Văn Bảy, cái tên giản dị và dễ nhớ. Phần đông đồng bào 6 tỉnh miền Tây hay theo thứ tự, vai vế của những đứa con trong gia đình mà đặt tên luôn cho họ. Chẳng hạn như: Lê Văn Sáu, Bùi Văn Tám hoặc Tạ Văn Ba... Ngày Bảy chân ướt chân ráo về Tiểu đội, điểm đặc biệt làm mọi người chú ý đến là không chịu ăn thịt gà tây đóng hộp. Hỏi tại sao thì gã phân trần rằng mấy lần gã bị nổi "phong" cùng mình vì ăn cái món Turkey này. Do đó danh từ Bảy Gà Lôi được đặt cho gã, lần lựa chữ Lôi được bỏ đi cho gọn. Ấy vậy mà có ai ngờ được là nghệ sĩ tính lại tiềm tàng trong tâm hồn gã, tôi khám phá ra điều này khi Tiểu đoàn hành quân ở Gio Linh. Đêm ấy Đại đội được nghỉ xả hơi ở căn cứ C2, trời lạnh buốt, sau ca gác đầu Bảy lò dò đến hầm tôi, gã nhảy cho tôi thấy hai chai rượu Mỹ còn được phần tư.

- Ở đâu mày có món này vậy ? Tôi hỏi.

Bảy oang oang:

- Tao mua lại của dân ngoài làng hồi chiều, nài nỉ hoài họ mới bán. Loại này nhẹ thôi, mày có gì nhậu không ?

Tôi kéo nó luôn vào hầm:

- Nhỏ lại một chút, chưa uống mà mày lớn tiếng như vậy, chốc nữa chắc mày loạn lên quá. Ông Thi mà nghe được thì phiền lắm đó.

- Có bi nhiêu đây chỉ đủ để làm ấm lòng tao với mày thôi, còn say sưa thì phải thêm chai nữa.

Tôi mở một hộp B2:

- Đưa cay với Chocolate nghe mậy ?

Bảy gật đầu tiếp:

- Theo tao nghĩ, tráng sĩ thì cần phải có rượu. Rượu xử dụng đúng lúc, đúng chỗ nó sẽ nung nấu thêm tinh thần người lính, mày có nghe mấy câu thơ cổ này chưa ?

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Thơ gì ?

Bảy cầm chai rượu tu một hơi, gã khà khà rồi ngâm nga:

Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi
Dục ẩm tỳ bà mã thượng thôi
Túy ngọa sa trường quân mạc tiếu
Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi.

Tôi thích thú buộc miệng:

- Hay quá !

- Hồi còn ở Rừng Cấm, tao lượm được hai câu thơ ghi trên bao thuốc lá như sau:

Sức nào mang nổi nghìn cân

Trai nào sánh được Thủy thần Mũ Xanh.

Tao rất khoái, tao học thuộc lòng và đêm nào cũng suy nghĩ tìm hai câu khác sao cho tương xứng, nhưng đầu óc mù mịt quá. Mày tìm thử coi.

Tôi gật đầu:

- Ủ, nhưng tao cần phải có thời gian chứ.

Hai thằng bù khú với nhau tới khuya Bảy mới chịu về hầm. Sáng ra gã đến sớm dựng tôi dậy, tôi gắt:

- Mày làm cái trò gì vậy ?

- Đừng nóng, tao đã tìm ra được hai câu thơ rồi. Mày có muốn nghe không ?

Chẳng đợi tôi trả lời, gã đọc luôn:

Mãnh Hổ, Kinh Ngư tung hoành núi, biển

Thủy Quân Lục Chiến ngang dọc sông hồ.

Tôi nhìn gã thần phục:

- Mày siêu lắm đó Bảy Gà, chắc đêm rồi mày thức trắng để suy nghĩ chứ gì ?

- Ủ, tao chỉ ngủ được khoảng hai tiếng sau khi tìm ra hai vế này.

Tôi với gã chơi thân với nhau từ đó.

Địch bắt đầu tấn công vị trí chúng tôi và cả Trung đội, chúng dùng thương liên và súng không giật bắn phủ đầu ào ạt để cho đồng bọn di chuyển dần lên trên rồi bất thành linh chúng ngưng tác xạ để đồng bọn ở lưng đồi hò hét xung phong. Tiểu đội tôi nằm tiền đồn ngoài hướng có đường mòn nối liền với Trung đội, xung quanh đồi dốc đều nghiêng hơn 60 độ. Do đó khi tấn công, địch với trang phục màu xanh cải lá ngụy trang, đạn đeo trước ngực, AK vắt veo ngang hông, phải khó khăn di chuyển từ gốc cây này qua gốc cây khác. Nhiều tên trong lúc di chuyển trượt chân té lăn lông lốc xuống phía dưới. Tiếng M-67 và Claymore đã nổ ở hướng của tôi. Bảy Gà bên cạnh thì đề pa bằng lựu đạn. Trời vào buổi trưa nên quan sát rất rõ, tôi bắn dặm mấy quả khá chính xác và các điểm xuất phát của địch rồi lại xoay qua bắn yểm trợ cho các bạn. Mọi người trên đồi ít sử dụng súng, chỉ đợi địch đến vừa tầm tay là tung lựu đạn. Lựu đạn ở đây được đơn vị trấn thủ trước chúng tôi trữ lại rất nhiều. Mặc dù bị thiệt hại vài tên, địch vẫn xông lên được và ném Beta rải rác quanh đồi. Các bạn tôi phải dùng M-16 mới bắn tia được những tên này, chúng lại nấp vào gốc cây bắn trả nhưng chẳng dám bò lên nữa. Cuộc chiến dằng dai cho đến chiều tiếng súng mới êm dần, mùi thuốc súng khét lẹt cộng với mùi tanh tươi của những tử thi Bắc quân nằm trước mặt chúng tôi bốc lên. Tôi nhìn sang đồng đội, mắt người nào cũng đỏ, mặt họ khắc khổ hơn, nắng, mưa, sương, gió, mấy ngày căng thẳng hình như chưa làm họ mệt mỏi. Im tiếng chưa hẳn là địch thua, họ "hưu chiến giả" để chuẩn bị đánh đêm, lính trấn thủ chúng tôi lại bắt đầu làm cuộc đối phó mới. Trung sĩ Thọ ra lệnh tác xạ đồng loạt lên những điểm nghi ngờ có địch ẩn nấp, tiếp theo là ném lựu đạn vào các lùm bụi vừa tầm tay. Khi không còn tiếng súng bắn trả, chúng tôi biết là họ đã rút dần xuống đồi, tôi đặt súng xuống ngang đồi để đốt một điếu thuốc xả hơi. Mặt trời khuất dần dưới núi rừng trùng điệp.

Đêm ấy, sương mù phủ dày đặc mọi phía, địch đã lợi nhíp pháo, thỉnh thoảng thọc sang đồi chúng tôi một quả 75. Trung sĩ Thọ điều động anh em đối hớ với nhau, tu sửa thêm cho chắc chắn. Tôi được chỉ định sang nằm ở phía đường mòn, sau một cuộc giáp chiến, kinh nghiệm cho biết nơi nào cần được bố trí hỏa lực cho thích hợp và để tránh sự điều khiển của địch. Thọ là con cáo già của chiến trường, anh trải qua nhiều năm trong quân ngũ, do đó anh đoán trước được địch muốn gì, lối tác chiến của từng đơn vị Cộng Sản. Đầu vào đó xong Thọ bỏ đến từng hố ẩn cần dặn dò anh em cố gắng, có thể địch lợi dụng trời tối mà tấn công mạnh hơn. Khoảng 20 giờ, một tràng bom dây nổ rền như sấm làm rung rinh mặt đất, một tràng nữa, tràng nữa...nổ tiếp theo.

- B-52 ! Chúng tôi la lên.

Thọ nói với một giọng nghiêm trọng:

- Chuẩn bị đi, chúng nó sẽ kéo lên đánh liều mạng để tránh bom.

Quả thật, sau nửa giờ ăn bom, qua ánh sáng chập chờn của hỏa châu những bóng ma trôi thất thểu, lơ lửng kéo lên đồi. Họ mất đi cái veu hăm dọa lúc ban đầu, trước tầm thâm bom khủng khiếp đang trải dưới đồi những thân người này hy vọng sẽ tìm được cái sống ở phía trên cao, nếu có bị thì cái chết cũng tương đối nhẹ nhàng nên họ hỗn loạn, xô bồ tranh nhau bò lên... Tiếng M-76 và Bêta lẫn lộn mọi phía, tôi không nhớ được tôi đã bắn đến trái đạn thứ mấy, chỉ biết từ trái sang phải 3 và "rờ tua" 3. Tiếng bom B-52 lại tiếp tục nổ long trời.

Đêm về khuya, tiếng nổ lơi dần rồi im hẳn. Miệng tôi khô đắng, mí mắt nặng trĩu xuống, tôi tựa lưng vào thành hố lấy nước ra uống. Lúc này nếu được nằm ngửa người ra hẳn tôi sẽ ngủ ngon lắm, nhưng quân thù còn đang rình rập đó đây, chớp mắt xuống là hiểm nguy sẽ đến cho mình và đồng đội... Có 3 tiếng súng nổ ở phía đường mòn, đó là mật hiệu của Trung đội, Thọ bắn trả lời rồi cùng với Quốc bò ra nhận lệnh, chốc sau họ trở lại, Thọ trầm giọng:

- 15 phút thu xếp để di chuyển về Cửa, lệnh của Tiểu đoàn...

Chính lúc này Thọ mới cho chúng tôi biết Bầy Gà đã chết, những lúc lâm trận Thọ thường tới lui đôn đốc và yểm trợ anh em. Khi phát giác ra Bầy Gà hy sinh, anh đã trảm hổ nó và chiến đấu luôn. Tôi đến mang thi thể Bầy lên, đặt nằm dài trên mặt đất. Khi cời chiếc theu bài của nó, tay tôi chạm phải những mảnh thịt nhầy nhụa trước ngực bạn tôi... Có dần đi tiếng nấc, tôi vuốt mắt cho Bầy. Nó bị Bêta và chết trong lúc địch tràn lên, vì không muốn chúng tôi giao động tinh thần nên Thọ dấu kín cho đến giờ chót.

Đường về Cửa sẽ còn nhiều gian nan, Bắc quân chắc chắn nằm nhan nhản khắp nơi. Chúng tôi buộc lòng phải mai táng đồng đội tại chỗ.

- Thôi Bầy nhé, mày an nghỉ ở đây, đó là điều làm cho tụi tao đau lòng không ít, nhưng tao biết hồn mày sẽ ngậm cười. Vì chả là mày hiểu và rất thích câu thơ "Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi" sao? Kia là Động Toán, ở đó vẫn còn nhiều anh hồn của đồng đội hy sinh như mày, mày sẽ không bao giờ cô đơn... Vĩnh biệt!

Chúng tôi chào mộ Bầy lần cuối trước khi xuống đồi. Nắng sớm xuyên qua cành lá rải lên trên đường những cụm hoa trắng sáng. Xa xa Động Toán ẩn hiện trong sương mờ, đơn vị tôi âm thầm di chuyển, tôi chợt bắt gặp hai câu thơ: "Mãnh Hổ, Kinh Ngư tung hoành núi biển. Thủy Quân Lục Chiến ngang dọc sông hồ", được viết bay bướm trên vải nguy trang nón sắt của Quốc, tôi hỏi nó:

- Mày lấy cái này ở đâu vậy?

- Tao đổi nón với thằng Bầy lúc xuống đồi, kỷ niệm mà!

Trần Ngọc Nam - Một Cọp Biển